
Sesijas dokuments

B9-0339/2020

13.10.2020

REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

iesniegts, pamatojoties uz jautājumu B9-0022/2020, uz kuru jāatbild mutiski,
saskaņā ar Reglamenta 136. panta 5. punktu

par Komisijas priekšlikumiem vīzu savstarpējības jomā atbilstīgi Regulas (ES)
2018/1806 7. pantam
(2020/2605(RSP))

Juan Fernando López Aguilar

Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas vārdā

Eiropas Parlamenta rezolūcija par Komisijas priekšlikumiem vīzu savstarpējības jomā atbilstīgi Regulas (ES) 2018/1806 7. pantam (2020/2605(RSP))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2018. gada 14. novembra Regulu (ES) 2018/1806, ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru valstspiederīgajiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru valstspiederīgajiem minētā prasība neattiecas¹, jo īpaši tās 7. pantu (savstarpības mehānisms),
- ņemot vērā 2017. gada 2. marta rezolūciju par Komisijas priekšlikumiem attiecībā uz vīzu savstarpējību saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 539/2001² 1. panta 4. punktu,
- ņemot vērā saistībā ar savstarpējības principa neievērošanas gadījumiem saistītos Komisijas paziņojumus, kas sniegti 2016. gada 12. aprīlī (COM(2016)0221), 2016. gada 13. jūlijā (COM(2016)0481), 2016. gada 21. decembrī (COM(2016)0816), 2017. gada 2. maijā (COM(2017)0227), 2017. gada 20. decembrī (COM(2017)0813), 2018. gada 19. decembrī (COM(2018)0855), kā arī tās nesenāko 2020. gada 23. marta paziņojumu “Pašreizējais stāvoklis attiecībā uz savstarpējības principa neievērošanas gadījumiem vīzu politikas jomā” (COM(2020)0119),
- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību (LES) 17. pantu un Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 80., 265. un 290. pantu,
- ņemot vērā 2020. gada 19. oktobrī notikušās diskusijas par priekšlikumiem vīzu savstarpējības jomā,
- ņemot vērā jautājumu Komisijai par Komisijas saistībām vīzu savstarpējības jomā saskaņā ar Regulas (ES) 2018/1806 7. pantu (O-000049/2020 – B9-0022/2020),
- ņemot vērā Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas rezolūcijas priekšlikumu,
- ņemot vērā Reglamenta 136. panta 5. punktu un 132. panta 2. punktu,
- A. tā kā pamatā tiek uzskatīts, ka vīzu savstarpējības kritērijs kā viens no ES vīzu politikas vadošajiem kritērijiem nozīmē to, ka ES pilsoņiem, ceļojot uz trešām valstīm, ir jāpiemēro tādi paši nosacījumi kā šo attiecīgo trešo valstu valstspiederīgajiem, ceļojot uz ES;
- B. tā kā vīzu savstarpības mehānisma mērķis ir panākt šādu vīzu savstarpējību; tā kā ES vīzu politika aizliedz atsevišķām dalībvalstīm ieviest vīzu prasību kādas trešās valsts valstspiederīgajiem, ja šī valsts ir iekļauta Regulas (ES) 2018/1806 II pielikumā (valstis,

¹ OV L 303, 28.11.2018., 39. lpp..

² OV C 263, 25.7.2018., 2. lpp.

kuru valstspiederīgie ir atbrīvoti no īstermiņa uzturēšanās vīzas prasības dalībvalstīs);

- C. tā kā savstarpības mehānisms 2013. gadā tika pārskatīts, Parlamentam darbojoties kā vienam no likumdevējiem, jo šo mehānismu vajadzēja pielāgot, lai ņemtu vērā Lisabonas līguma stāšanos spēkā un saistībā ar Eiropas Savienības Tiesas judikatūru par sekundāro juridisko pamatu, kā arī “lai paredzētu Savienības reakciju kā solidaritātes aktu, ja kāda Regulas (EK) Nr. 539/2001 II pielikumā uzskaitīta trešā valsts piemēro vīzu prasību vismaz vienas dalībvalsts pilsoņiem” (Regulas (ES) Nr. 1289/2013 1. apsvērumš);
  - D. tā kā savstarpības mehānisms izklāsta procedūru, sākot ar situāciju, kurā netiek ievērota savstarpība, nosakot precīzu laika grafiku un darbības, kas jāveic, lai novērstu situāciju, kurā netiek ievērota savstarpība; tā kā objektīva loģika pieprasa veikt aizvien smagākas pakāpes pasākumus pret attiecīgo trešo valsti, tostarp galu galā apturēt atbrīvojumu no vīzas prasības visiem attiecīgās trešās valsts valstspiederīgajiem (“savstarpības mehānisma piemērošanas otrais posms”);
  - E. tā kā “[l]ai nodrošinātu atbilstīgu Eiropas Parlamenta un Padomes iesaisti savstarpības mehānisma piemērošanas otrajā posmā, ņemot vērā atbrīvojuma no vīzu prasības apturēšanas ārkārtīgi augsto politisko jutīgumu visiem Regulas (EK) Nr. 539/2001 II pielikumā uzskaitītās trešās valsts pilsoņiem un tās horizontālo ietekmi uz dalībvalstīm, asociētajām Šengenas valstīm un pašu Savienību, jo īpaši attiecībā uz to ārējām attiecībām un Šengenas zonas vispārējo darbību, [...] saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 290. pantu” Komisijai tika deleģētas “pilnvaras pieņemt aktus attiecībā uz dažiem savstarpības mehānisma elementiem”, tostarp uz atbrīvojuma no vīzu prasības apturēšanu visiem attiecīgās trešās valsts valstspiederīgajiem;
  - F. tā kā “Eiropas Parlaments vai Padome var nolemt atsaukt deleģēšanu” (LESD 290. panta 2. punkta a) apakšpunkts);
  - G. tā kā deleģētais akts “var stāties spēkā tikai tad, ja Eiropas Parlaments vai Padome leģislatīvajā aktā noteiktajā termiņā nav izteikusi iebildumus” (LESD 290. panta 2. punkta b) apakšpunkts);
  - H. tā kā Komisija Eiropas Savienības Tiesā apstrīdēja deleģēto aktu izvēli savstarpības mehānisma piemērošanas otrajā posmā, un tā kā Tiesa tomēr uzskatīja, ka likumdevēja izvēle bija pareiza (Lieta C-88/14);
  - I. tā kā šis mehānisms līdz ar to skaidri iedala pienākumus un atbildību Parlamentam un Padomei, kā arī Komisijai savstarpības mehānisma dažādos posmos;
  - J. tā kā tādējādi šis jautājums ir saistīts ar solidaritāti starp ES dalībvalstīm, un tas ir arī institucionāls jautājums, kurā Parlamentam un Padomei pašlaik ir liegta prerogatīva attiecībā uz “pienācīgu [...] iesaisti savstarpības mehānisma piemērošanas otrajā posmā”;
  - K. tā kā nevajadzētu pieļaut, ka Komisija nonāk situācijā, kad tās kavēšanās un atteikšanās īstenot ES tiesību aktus varētu vājināt tās kā Līgumu sargātājas uzticamību, bet būtu jāatgādina par tās institucionālajām un juridiskajām saistībām,
1. atkārtoti pauž savu uzskatu par to, ka Komisijai ir juridisks pienākums 24 mēnešu laikā

pēc attiecīgu paziņojumu publicēšanas dienas pieņemt deleģētu aktu, uz laiku apturot atbrīvojumu no vīzas prasības to trešo valstu valstspiederīgajiem, kuras nav atcēlušas vīzas prasību konkrētu dalībvalstu pilsoņiem, un šis laikposms beidzās 2016. gada 12. aprīlī;

2. aicina Komisiju, pamatojoties uz LESD 265. pantu, pieņemt prasīto deleģēto aktu ne vēlāk kā divu mēnešu laikā pēc šīs rezolūcijas pieņemšanas dienas;
3. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Komisijai, Eiropadomei, Padomei un valstu parlamentiem.